

Paní Helena Tošerová – scénář

Helena Tošerová od mala přesně věděla, co chce v životě dělat. Avšak v minulém režimu jste nebyli jediní, kdo rozhodoval o vaší budoucnosti.

„Já jsem měla vysněné povolání, chtěla jsem dělat učitelku v mateřské školce. Jenomže právě že jsem končila, 15 roků mi bylo v roce 1950, a to začali prostě, komunistická strana do všeho mluvit. To byla pedagogická škola, protože tatínek byl živnostník, zaměstnával dělníky, dva asi nebo učedníky, tak prostě to vůbec neexistovalo, abych šla na pedagogickou školu.“

Svého snu se ale nechtěla vzdát. Pokusila se alespoň o školu sociálně zdravotní s nadějí, že by se nakonec k práci ve školce mohla dostat. Všechno ale bylo jinak.

„Jenomže jsme skončily druhý ročník a najednou jsme nebyly žádná sociálně zdravotní škola, byly jsme tříletá zdravotní škola s maturitou, obor zdravotních sester. Což bylo pro mě tedy strašný, protože jsem nikdy nemyslela na to, že bych šla dělat do nemocnice sestřičku.“

Součástí studia byla také praxe na porodnickém oddělení. Tato zkušenost ji natolik zaujala, že se rozhodla v této profesi pokračovat.

„Ještě během prázdnin za pomoci maminky jsem dojela do Hradce, tam jsme navštívily paní ředitelku a ona jako beze všeho, ať nastoupím. Takže já jsem se dostala, aspoň jsem si říkala, když už nemůžu být v mateřský školce, nemůžu být v jeslích, tak aspoň budu u těch dětí, který se rodí na svět.“

Během dvou let v Hradci Králové byla mimo jiné povinna odvést 18 porodů. Nikdy nezapomene na ten první. Holčičku, pojmenovanou po ní, Helena. Po konci studií se ale hned domů vrátit nemohla.

„Začala jsem pracovat, protože to neexistovalo, abychom si vybrali nějaký, to už jste určitě někde slyšeli, abychom si vybrali nějaký místo, kam bychom chtěli jít pracovat, dostali jsme umístěnku a já přesto, že jsem byla tady z Humpolce, tak jsem se musela stěhovat až do Vrchlabí na umístěnku do vrchlabské porodnice.“

Jako by nestačila vzdálenost a odloučení od rodiny. Na Helenu čekalo další nepříjemné překvapení.

„Tam jsme měly tedy strašné bydlení. Tak hned zatím – tak tam byla taková odbočka z toho Labe. A my jsme tam prostě, krátce to řeknu, měly myšárnu. My jsme přišly třeba z kina, byly jsme tam také dvě, a po posteli nám letěly myši. My jsme si s tou kamarádkou sedly na stůl a brečely jsme obě. Až za rok se nám podařilo dostat ještě s jednou kolegyní takový lepší byt v takový vilce. A to ještě ti majitelé zase dostali rozkazem, že nás musí vzít, protože měli takzvaný nadměrný byt. Oni každému spočítali, kdo kde bydlí a kolik na osobu je potřeba čtverečních metrů. Tihle měli větší vilku – více místností. I když tam měla ta paní maminku a tatínka, tak stejně tu jednu místnost museli pronajmout.“

Z Vrchlabí se jí podařilo odejít až o čtyři roky později. Zda-li jí mrzí, že se její život nakonec ubíral jiným směrem, než o jakém snila, zaznívá jasná odpověď.

„Vůbec toho nelituji, že to nakonec takhle dopadlo. Ono to je radost, být u toho, když se rodí děti.“